

दानिएलचे पुस्तक - एकशे चौऱ्याऐंशीवा भाग

शब्बाथ आणि अवतारधारणा: मिलराईट शिक्कामोर्तब प्रक्रियेचे कोनशिळा

Jeff Pippenger

2024-04-14

ज्या मिलराईट पिढीने परीक्षेच्या प्रक्रियेत अपयश आले, तिची अंतिम परीक्षा १८५६ मध्ये लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील “सात काळ” यांवरील वाढलेल्या प्रकाशाच्या आगमनाने सुरू झाली. १८५६ ते १८६३ या काळात, २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने सुरू झालेल्या कालखंडातील एका अंतिम समयावधीला लाओदिकेयाचा संदेशाने चिन्हांकित केले. तो समयावधी दानियेल अध्याय अकरा, वचने तेरा ते पंधरा यांद्वारे दर्शविला आहे.

तो कालखंड केवळ त्या वचनेद्वारेच नव्हे, तर त्या वचनांची पूर्ती करणाऱ्या इतिहासाद्वारे, तसेच पानियमच्या भौगोलिक साक्षीद्वारेही स्पष्ट केला जातो; पानियम म्हणजेच कैसरिया फिलिप्पी होय. क्रॉसच्या अगोदर ख्रिस्ताने कैसरिया फिलिप्पीस उद्देशपूर्वक भेट दिली, आणि क्रॉस हा रविवारच्या नियमाचे प्रतिनिधित्व करतो, जो सोळाव्या वचनाद्वारे दर्शविला आहे. २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी यहूदाच्या वंशातील सिंहाने शब्बाथच्या सिद्धांताची एका विशेष प्रकाशात ओळख करून दिली. मग त्या परीक्षण प्रक्रियेच्या शेवटी त्याने “सात वेळा” याविषयी ज्ञानवृद्धी सादर केली, आणि लेवीय २६ मधील “सात वेळा” हा शब्बाथचा एक सिद्धांत आहे. तो भूमीला विश्रांती देण्याच्या शब्बाथ आज्ञेचा सिद्धांत आहे, जो मनुष्यांनी विश्रांती घेण्याच्या शब्बाथ आज्ञेशी थेट समांतर आहे. दोन हजार पाचशे वीस वर्षांची आणि दोन हजार तीनशे वर्षांची ही दोन्ही कालभविष्यवाण्या २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी समाप्त झाल्या.

चाचणी प्रक्रियेचा अंतिम कालखंड, १८५६ ते १८६३ पर्यंत, सव्वाथाविषयीचा अधिक महान प्रकटीकरणाचा काल होता; कारण मुद्रांकण व चाचणी प्रक्रियेच्या आरंभी त्यास विशेष प्रकाशात ठेवण्यात आले होते. दानियेल अकरा अध्यायातील तेराव्या ते पंधराव्या वचनांच्या परिपूर्तीद्वारे दर्शविलेला इतिहास हा तो चाचणीचा कालखंड दर्शवितो, ज्यामध्ये देवाचा मुद्रांक अनंतकाळासाठी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर उमटविला जातो. त्या इतिहासात येज्केलच्या दोन काठ्या एकत्र जोडल्या जातात. त्या दोन काठ्यांचे एकत्रीकरण दैवत्व आणि मानवत्व यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि त्या इतिहासात जो सिद्धांत विशेष प्रकाशात उजळून निघतो, तो म्हणजे अवताराचा सिद्धांत.

या कारणास्तव, जेव्हा पेत्राने कैसरिया फिलिप्पी येथे ख्रिस्ताची ओळख देवाचा पुत्र अशी करून दिली, तेव्हा तो हे मान्य करित होता की, ख्रिस्त देवाचा पुत्र म्हणून आपल्या द्वैस्वभावाचे प्रतिनिधित्व करित होता—म्हणजे तो दैवी देवपुत्र होता, ज्याने स्वतःवर मानवी देह धारण केला, आणि असे करून मनुष्यपुत्र झाला.

“ख्रिस्ताविषयी साक्ष देणाऱ्या भविष्यवाण्यांचा शिष्यांनी शोध घेत असता, त्यांना देवत्वाशी सहवास प्राप्त झाला, आणि पृथ्वीवर त्याने आरंभ केलेले कार्य पूर्ण करण्यासाठी जो स्वर्गारोहण करून गेला होता, त्याच्याविषयी त्यांनी ज्ञान मिळविले. त्यांनी हे सत्य ओळखले की त्याच्यामध्ये असे ज्ञान वसत होते, जे दैवी सामर्थ्याच्या सहाय्याविना कोणताही मनुष्य समजू शकत नव्हता. ज्याच्याविषयी राजे, संदंष्ट्रे आणि नीतिमान पुरुष यांनी पूर्वकथन केले होते, त्याची मदत त्यांना आवश्यक होती. त्यांनी त्याच्या स्वभावाचे आणि कार्याचे भविष्यसूचक रेखाटन आश्चर्याने पुन्हा पुन्हा वाचले. ख्रिस्ताविषयी साक्ष देणारी भविष्यसूचक शास्त्रवचने त्यांनी किती अस्पष्टपणे समजली होती! ख्रिस्ताविषयी साक्ष देणारी महान सत्ये ग्रहण करण्यास ते किती मंद होते! मनुष्यांमध्ये मनुष्याप्रमाणे चालताना, त्याच्या दीनावस्थेकडे पाहून, त्यांनी त्याच्या अवताराचे रहस्य, त्याच्या स्वभावाच्या द्वैती स्वरूपाचे गूढ समजले नव्हते. त्यांचे डोळे झाकले गेले होते, म्हणून मानवतेमध्ये दैवत्व त्यांनी पूर्णपणे ओळखले नव्हते. परंतु पवित्र आत्म्याद्वारे त्यांना प्रकाश प्राप्त झाल्यानंतर, त्याला पुन्हा पाहण्याची, आणि त्याच्या चरणांशी स्वतःला अर्पण करण्याची त्यांची किती उत्कट इच्छा झाली!” द डिझायर ऑफ एजिस, 507.

२२ ऑक्टोबर, १८४४ ते १८६३ हा काळ एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाचा काळ दर्शवितो. त्या कालावधीची सुरुवात अशी झाली की, मुद्रांकनाच्या काळात उघड करण्यात येणाऱ्या अनेक सत्यांपैकी शब्बाथ हे विशेष सत्य म्हणून अधोरेखित करण्यात आले. या कालावधीत सातव्या तुरईचा निनाद आरंभ झाला, जो देवाच्या गूढकार्यार्थाची समाप्ती कधी होणार होती हे दर्शवितो.

परंतु सातव्या देवदूताच्या आवाजाच्या दिवसांत, जेव्हा तो कर्णा वाजविण्यास आरंभ करील, तेव्हा देवाचे गूढ पूर्ण होईल, जसे त्याने आपल्या दास भविष्यवक्त्यांना जाहीर केले आहे. प्रकटीकरण १०:७.

सातवा देवदूत हाही तिसरा धिक्कार आहे, कारण शिक्कामोर्तब त्या इतिहासकाळात होते जेव्हा इस्लामचा युद्धसंघर्ष सक्रिय असतो. जर २२ ऑक्टोबर, १८४४ नंतरच्या काळात मिलराइट अॅडव्हेंटिझम विश्वासू राहिले असते, तर १९ ऑगस्ट, १८४० रोजी ज्याला आवर घालण्यात आला होता तो इस्लाम मुक्त करण्यात आला असता.

“१८४४ मधील महान निराशेनंतर जर अॅडव्हेंटिस्टांनी आपल्या विश्वासाला दृढपणे धरून ठेवले असते आणि देवाच्या उघड होत जाणाऱ्या प्रॉव्हिडन्सच्या अनुषंगाने एकचित्ताने पुढे चालत राहिले असते, तिसऱ्या देवदूताचा संदेश स्वीकारून पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्यात तो जगाला घोषित केला असता, तर त्यांनी देवाचे तारण पाहिले असते; प्रभुने त्यांच्या प्रयत्नांबरोबर सामर्थ्याने कार्य केले असते; कार्य पूर्ण झाले असते; आणि ख्रिस्त आतापर्यंतच आपल्या लोकांना त्यांचे प्रतिफल देण्यासाठी आला असता. परंतु त्या निराशेनंतर आलेल्या शंका व अनिश्चिततेच्या काळात, अॅडव्हेंट विश्वासणाऱ्यांपैकी अनेकांनी आपला विश्वास सोडून दिला.... अशा रीतीने कार्यात अडथळा आला, आणि जग अंधकारातच राहिले. जर संपूर्ण अॅडव्हेंटिस्ट समुदाय देवाच्या आज्ञा आणि येशूचा विश्वास यांवर एकवटला असता, तर आपला इतिहास किती व्यापक रीतीने भिन्न झाला असता!”
Evangelism, 695.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी सातवा कर्णा वाजू लागला आणि जुबिलीचा कर्णाही वाजू लागला.

आणि तू स्वतःसाठी वर्षांच्या सात सव्वाथांची गणना करावी, म्हणजे सात वेळा सात वर्षे; आणि त्या वर्षांच्या सात सव्वाथांचा कालावधी तुला एकोणपन्नास वर्षे होईल. मग सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी, प्रायश्चित्ताच्या दिवशी, तू जुबिलीच्या रणशिंगाचा नाद करावास; तुम्ही आपल्या सर्व देशभर रणशिंंग फुंकावे. आणि तुम्ही पन्नासावे वर्ष पवित्र ठरवावे, आणि त्या देशातील सर्व रहिवाशांसाठी संपूर्ण देशभर स्वातंत्र्य जाहीर करावे: ते तुम्हांसाठी जुबिली ठरेल; आणि प्रत्येक मनुष्याने आपल्या मालमत्तेकडे परत जावे, आणि प्रत्येक मनुष्याने आपल्या कुळाकडे परत जावे. लेवीय २५:८-१०.

जेव्हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकित होण्याचा काळ आरंभ होतो, तेव्हा एक असा तुतारीनाद असतो जो इस्लामद्वारे पूर्ण झालेल्या युद्धकार्याच्या आगमनाची ओळख करून देतो, आणि एक असा तुतारीनाद असतो जो पापाचे गुलाम राहिलेल्यांसाठी स्वातंत्र्याची घोषणा करतो. एक तुतारीनाद बाह्य इतिहासाची ओळख करून देतो, आणि दुसरा त्या अंतिम-दिवसांतील करारबद्ध लोकांच्या अंतर्गत अनुभवाचे प्रतिनिधित्व करतो. त्यांची गुलामी तेव्हा दूर होते जेव्हा त्यांची मानवता त्याच्या दैवीत्वाशी अनंतकाळासाठी एकरूप होते. ओळीवर ओळ, त्या दोन तुताऱ्या एकच तुतारी आहेत, कारण जुबिलीची तुतारी केवळ प्रायश्चित्ताच्या दिवशीच फुंकली जाते, आणि प्रायश्चित्ताचा दिवस तिसऱ्या धिक्काराच्या सातव्या तुतारीचा नाद झाल्यावर आरंभ होतो. मिलराइट चळवळीत दोन्ही तुताऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करणारा सिद्धांत म्हणजे शब्बाथाचा प्रकाश होय. या अंतिम दिवसांत दोन्ही तुताऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करणारा प्रकाश म्हणजे अवताराचा सिद्धांत होय. ओळीवर ओळ, शब्बाथ आणि अवताराचा सिद्धांत हे एकच सिद्धांत आहेत.

पेत्राने केलेल्या स्वीकाराने मेस्सियाची, तसेच देवाच्या पुत्राची ओळख पटविली. मेस्सिया हा देवाचा पुत्र आहे. मेस्सिया हा शब्बाथद्वारे दर्शविला गेलेला सृष्टीकर्ता आहे.

“ख्रिस्त पृथ्वीवर वास्तव्य करीत असताना पौलाने त्याला कधीही पाहिले नव्हते. त्याने खचितच त्याच्याविषयी व त्याच्या कार्याविषयी ऐकले होते; परंतु सर्व जगतांचा निर्माणकर्ता, सर्व आशीर्वादांचा दाता, प्रतिज्ञात मशीहा केवळ मनुष्यरूपाने पृथ्वीवर प्रगट होईल, यावर तो विश्वास ठेवू शकत नव्हता.” Sketches from the Life of Paul, 256.

सब्बाथ सृष्टिकर्त्याची ओळख करून देतो, आणि सृष्टिकर्ता तोच ख्रिस्त होता ज्याची पेत्राने ओळख करून दिली. देवाचा पुत्र, ज्याची पेत्राने ओळख पटविली, तोच मानवी देह धारण करून मनुष्यपुत्र झाला. देवाचा पुत्र हे अवतारत्वाचे प्रतिनिधित्व करतो.

“ख्रिस्ताने पुरुष व स्त्रियांना जय मिळविण्याची शक्ती आपून दिली. तो मानवस्वरूप धारण करून, मनुष्यांमध्ये एक मनुष्य म्हणून जगण्यासाठी या जगात आला. त्याने मानवस्वभावातील दायित्वे स्वतःवर घेतली, जेणेकरून त्याची परीक्षा व्हावी व तो कसोटीला उतरावा. आपल्या मानवतेत तो दैवी स्वभावाचा सहभागी होता. आपल्या अवतारधारणेत त्याने देवाचा पुत्र ही पदवी एका नव्या अर्थाने प्राप्त केली. देवदूताने मरियेला म्हटले, ‘परात्पराची शक्ती तुझ्यावर सावली करील; म्हणून जो पवित्र जन्म तुला होईल तो देवाचा पुत्र म्हणविला जाईल’ (लूक 1:35). मानवी व्यक्तीचा पुत्र असताना, तो एका नव्या अर्थाने देवाचा पुत्र झाला. अशा रीतीने तो आपल्या जगात उभा राहिला—देवाचा पुत्र, तरी जन्मामुळे मानवी वंशाशी एकरूप झालेला.” Selected Messages, book 1, 226.

कैसरेया फिलिप्पी येथे पेत्राने केलेली द्विगुण कबुली ही त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करीत होती, जे हे समजतात की येशू हा ख्रिस्त, देवाचा पुत्र आहे, तसेच 1844 मध्ये प्रकाशमान करण्यात आलेल्या शब्बाथाच्या सिद्धांतासह, शेवटच्या दिवसांत ओळखला जाणारा अवताराचा सिद्धांतही ते समजतात. या द्विगुण सत्याचा प्रकाश शिक्कामोर्तब करण्याच्या कालावधीच्या आरंभी व समाप्तीस उघड करण्यात येतो, जसे 22 ऑक्टोबर, 1844 ते 1863 या काळातील शिक्कामोर्तबाच्या इतिहासाने, आणि प्रकटीकरण अध्याय अठराच्या दोन आवाजांच्या इतिहासाने साक्ष दिली आहे.

मिलराइट शिक्कामोर्तब प्रक्रियेच्या रेषेत आणि प्रकटीकरण अठरातील शिक्कामोर्तबाच्या भविष्यवाणीच्या रेषेत, कालखंडाच्या अगदी शेवटी एक परीक्षा येते, ज्यामध्ये एक वर्ग मूर्ख कुमारिका म्हणून प्रकट होतो, जसे १८५६ ते १८६३ या काळात झाले होते, आणि जुलै २०२३ पासून लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापर्यंत एक वर्ग शहाण्या कुमारिका म्हणून प्रकट होतो. त्या अंतिम परीक्षेचा कालखंड त्या कालखंडाच्या आरंभीची पुनरावृत्ती करतो. जो तोच देवदूत ११ सप्टेंबर २००१ रोजी उतरला होता, तोच २०२३ मध्ये मायकल म्हणून येतो, मृतांना जीवनासाठी बोलाविण्यास—काहींना सार्वकालिक जीवनासाठी आणि काहींना सार्वकालिक मृत्यूसाठी. तो येतो तेव्हा, तो आपल्या लोकांना पुन्हा पायाभूत तत्त्वांकडे नेतो. काही जण जुन्या मार्गांनी चालण्यास नकार देतात; काही जण जुन्या मार्गांनी चालतात. काही जण तुतारीचा आवाज ऐकतात; काही जण ऐकण्यास नकार देतात.

परमेश्वर असे म्हणतो, मार्गावर उभे राहा, पाहा, आणि जुन्या वाटांचा शोध घ्या, उत्तम मार्ग कोणता आहे ते विचारा, आणि त्यात चालत राहा; मग तुमच्या जीवांना विश्रंती लाभेल. पण त्यांनी म्हटले, आम्ही त्यात चालणार नाही. तसेच मी तुमच्यावर पहारेकरी नेमले, असे सांगून, तुतारीच्या नादाकडे लक्ष द्या. पण त्यांनी म्हटले, आम्ही लक्ष देणार नाही. यिर्मया ६:१६, १७.

पहारेकरी फुंकत असलेल्या तुतारीने दर्शविलेला संदेश द्विविध आहे. तो इस्लामची सातवी तुतारी आणि सुटकेची जुबिली तुतारी आहे. तो देवत्वाचे मानवतेशी असलेल्या संयोगाचा संदेश आहे, जो अवताराच्या रहस्याद्वारे सिद्ध होतो, आणि जो देवाच्या शिक्क्यासाठी सिद्ध केलेले चरित्र उत्पन्न करतो; तो शिक्का म्हणजे सब्बाथ होय. जुलै २०२३ मध्ये, २००१ नंतर बावीस वर्षांनी, सुरू झालेल्या त्या अंतिम शिक्कामोर्तबाच्या कालखंडाशी संबंधित संदेश, कार्य आणि परिस्थिती यांचे प्रतिरूप दानियेल अध्याय अकरा मधील तेराव्या ते पंधराव्या वचनेत, तसेच मत्तय अध्याय सोळा मधील ख्रिस्ताच्या कैसरीया फिलिप्पी येथील भेटीत दर्शविले आहे.

दहा कुमारींच्या दृष्टांतात विलंबाच्या काळात सर्व कुमारी झोपी गेल्या. येशूने आपल्या शिष्यांना सांगितले की, लाजर झोपला आहे.

त्याने या गोष्टी सांगितल्या; आणि त्यानंतर तो त्यांना म्हणाला, आपला मित्र लाजर झोपला आहे; पण मी जातो, जेणेकरून त्याला झोपेतून जागे करावे. तेव्हा त्याचे शिष्य म्हणाले, प्रभु, जर तो झोपला असेल, तर तो बरा होईल. परंतु येशू त्याच्या मृत्यूविषयी बोलला होता; पण त्यांना वाटले की तो झोपेत विश्रांती घेण्याविषयी बोलला. मग येशू त्यांना स्पष्टपणे म्हणाला, लाजर मेला आहे. योहान 11:10-14.

एकवीस दिवसांच्या शेवटी, दानिएलाने ते दर्शन पाहिले, आणि तो गाढ झोपेत होता.

आणि मी दानीएल एकट्यानेच ते दर्शन पाहिले; कारण जे पुरुष माझ्याबरोबर होते त्यांनी ते दर्शन पाहिले नाही; तरीही त्यांच्यावर मोठी कंपकंपी आली, इतकी की ते लपण्यासाठी पळून गेले. म्हणून मी एकटाच उरलो, आणि हे महान दर्शन पाहिले; आणि माझ्यामध्ये काहीच शक्ती उरली नाही; कारण माझे सौंदर्य माझ्यामध्ये विकृतीत परिवर्तित झाले, आणि माझ्यात काहीही बळ राहिले नाही. तरीही मी त्याच्या वचनांचा आवाज ऐकला; आणि जेव्हा मी त्याच्या वचनांचा आवाज ऐकला, तेव्हा मी उपडा होऊन गाढ झोपेत पडलो, आणि माझे मुख भूमीकडे होते. दानीएल 10:7-9.

प्रकटीकरण ग्रंथाच्या अकराव्या अध्यायातील दोन साक्षीदार साडेतीन दिवस रस्त्यात मृत अवस्थेत पडून होते, आणि येहेज्केलाची मेलेली हाडे दरीत होती. १८ जुलै, २०२० रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीतील कुमारींवर आध्यात्मिक मृत्यू व निद्रेचा विलंबाचा काळ आणला गेला. तीन वर्षांनंतर देवाच्या अंतिम काळातील लोकांना त्याचे निशाण व पराक्रमी सैन्य म्हणून जागृत करण्याची आणि तयार करण्याची प्रक्रिया सुरू झाली. १८ जुलै, २०२० रोजी जो देवदूत उतरला, त्याने एक सत्यावरील शिक्का उघडला, जसे देवदूत उतरतात तेव्हा ते नेहमीच करतात.

त्याने उघड केलेले सत्य म्हणजे विलंबकाळाचा आणि पहिल्या निराशेचा अनुभव होय. त्या वेळी देवाचे अंतिम-दिवसांतील लोक विखुरलेले होते, आणि त्यांना जागे करण्याची प्रक्रिया इतिहासात आली तेव्हा, त्यांनी आपण विखुरले गेलो होतो आणि आपण विलंबकाळात आहोत हे ओळखणे व मान्य करणे आवश्यक होते. तेव्हा विलंबकाळाच्या संदेशाला बळकटी देण्यासाठी अनेक देवदूत, किंवा अनेक संदेश, पाठविण्यात आले.

“दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या समाप्तीच्या जवळ असताना, मी स्वर्गातून एक महान प्रकाश देवाच्या लोकांवर चमकत असल्याचे पाहिले. त्या प्रकाशाच्या किरणे सूर्याप्रमाणे तेजस्वी भासत होती. आणि मी देवदूतांचे स्वर असे उद्घोष करताना ऐकले, ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यासाठी बाहेर पडा!’”

“हा तो मध्यरात्रीचा घोष होता, ज्याने दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाला सामर्थ्य द्यायचे होते. निरुत्साहित संतांना जागृत करण्यासाठी आणि त्यांच्या पुढील महान कार्यासाठी त्यांना तयार करण्यासाठी स्वर्गातून देवदूत पाठविण्यात आले. सर्वांत प्रतिभावान पुरुष हे हा संदेश प्रथम स्वीकारणारे नव्हते. देवदूत नम्र, समर्पित जनांकडे पाठविण्यात आले, आणि त्यांनी त्यांना हा घोष उंचावण्यास प्रवृत्त केले, ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यास बाहेर या!’ ज्यांच्याकडे हा घोष सोपविण्यात आला होता, त्यांनी घाई केली, आणि पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्यात संदेश जाहीर केला, व आपल्या निरुत्साहित बंधूंना जागृत केले. हे कार्य मनुष्यांच्या बुद्धीवर व विद्वत्तेवर आधारलेले नव्हते, तर देवाच्या सामर्थ्यावर उभे होते; आणि ज्यांनी हा घोष ऐकला त्या त्याच्या संतांना त्याचा प्रतिकार करता आला नाही. सर्वांत आध्यात्मिक लोकांनी हा संदेश प्रथम स्वीकारला, आणि जे पूर्वी कार्यात पुढारी होते ते तो स्वीकारण्यास व हा घोष अधिक प्रबळ करण्यास शेवटी पुढे आले, ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यास बाहेर या!’”

“देशाच्या प्रत्येक भागात दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशावर प्रकाश देण्यात आला, आणि त्या घोषणेने हजारो लोकांची हृदये वितळली. तो शहरातून शहरात, आणि खेड्यातून खेड्यात गेला, येथेपर्यंत की देवाचे वाट पाहणारे लोक पूर्णपणे जागृत झाले. अनेक मंडळ्यांत हा संदेश देऊ देण्यात आला नाही, आणि ज्यांच्याकडे जिवंत साक्ष होती अशा मोठ्या समूहाने या पडलेल्या मंडळ्या सोडून दिल्या. मध्यरात्रीच्या घोषणेने एक महान कार्य साध्य केले. हा

संदेश अंतःकरणाची परीक्षा घेणारा होता, आणि त्याने विश्वासणाऱ्यांना स्वतःसाठी जिवंत अनुभव शोधण्यास प्रवृत्त केले. त्यांना माहीत होते की ते एकमेकांवर अवलंबून राहू शकत नाहीत.” Early Writings, 238.

रात्रीच्या आक्रोशाच्या संदेशाचे दृष्टांतातील आगमन हे त्या दोन प्रकारच्या कुमारींमध्ये त्यांच्याकडे तेल आहे की नाही, हे केव्हा प्रगट होते, हे ओळखून देते. शहाण्यांकडे तेल आहे; मूर्खांकडे नाही. हा दृष्टांत मिलेराइट इतिहासातील सॅम्युएल स्नो यांच्या कार्याद्वारे पूर्ण झाला, आणि त्या कार्यात स्नो यांनी सादर केलेला संदेश त्या काळातील मिलेराइट प्रकाशनांतील त्यांच्या लेखांमध्ये दर्शविल्याप्रमाणे विकसित झाला. त्यानंतर जेव्हा ते एक्सेटर येथील छावणी-सभेस पोहोचले, जी १२ ते १७ ऑगस्ट, १८४४ या काळात होती, तेव्हाही एका कालखंडाचे प्रतिनिधित्व केले गेले, ज्यामुळे शेवटी त्या सभेत उपस्थित असलेले लोक सभा सोडून निघाले आणि त्या संदेशाची घोषणा करू लागले.

मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा संदेश पूर्णपणे स्थिर होतो असा एक “काळातील बिंदू” आहे, आणि त्या बिंदूवर, दृष्टान्तानुसार, कुमारींवरील कृपाकाळ संपतो. त्या “काळातील बिंदू” पूर्वी संदेश विकसित होत असलेला “एक कालावधी” असतो. जुलै, 2023 पासून मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा संदेश विकसित होत आला आहे, आणि मिलेराइट पूर्ततेप्रमाणे नसून, “कृपाकाळाच्या समाप्ती” पूर्वीच हा संदेश जगभर प्रसारित करण्यात आला आहे. एक्सेटर सभेच्या शेवटी जेव्हा कृपाकाळ संपला, तेव्हा तो संदेश “देशाच्या प्रत्येक भागात” गेला, आणि “दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशावर प्रकाश देण्यात आला, आणि त्या आक्रंदनाने हजारांची अंतःकरणे वितळविली. तो शहरातून शहरात, आणि खेड्यातून खेड्यात गेला, जोपर्यंत देवाचे प्रतीक्षारत लोक पूर्णपणे जागृत झाले नाहीत.”

आपल्या वर्तमान इतिहासकाळात, जुलै २०२३ मध्ये प्रसिद्ध होण्यास आरंभ झालेला संदेश आता जगभरातील एकशे वीस देशांमध्ये पोहोचला आहे, आणि मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाच्या संदेशाच्या विकासाचे प्रतिनिधित्व करणारे लेख साठहून अधिक भाषांमध्ये उपलब्ध आहेत; तसेच ते लेख वाचता येतात किंवा ऐकताही येतात.

येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण, जे देवाने त्याला दिले, जेणेकरून त्याने आपल्या सेवकांना लवकरच घडून येणाऱ्या गोष्टी दाखवाव्यात; आणि त्याने आपला देवदूत पाठवून ते आपल्या सेवक योहान याला चिन्हांद्वारे कळविले: ज्याने देवाच्या वचनाची, येशू ख्रिस्ताच्या साक्षीची, आणि त्याने पाहिलेल्या सर्व गोष्टींची साक्ष दिली. जो वाचतो तो धन्य आहे, आणि जे या भविष्यवाणीचे शब्द ऐकतात व त्यात लिहिलेल्या गोष्टी पाळतात ते धन्य आहेत; कारण वेळ जवळ आली आहे. प्रकटीकरण १:१-३.

लेखांद्वारे दर्शविल्याप्रमाणे या संदेशाचा प्रकाश सुमारे सहा महिन्यांत दोन व्यक्तींनी पूर्णत्वास नेला आहे.

“जे मदत करू शकतात अशा लोकांना त्यांच्या कर्तव्याची जाणीव होईल अशा रीतीने जागृत केले गेले नाही, तर जेव्हा तिसऱ्या देवदूताचा मोठा पुकार ऐकू येईल तेव्हा ते देवाच्या कार्याला ओळखणार नाहीत. पृथ्वीला प्रकाशमान करण्यासाठी जेव्हा प्रकाश पुढे जाईल, तेव्हा परमेश्वराच्या सहाय्यास येण्याऐवजी, ते त्यांच्या संकुचित कल्पनांना जुळवून घेण्यासाठी त्यांच्या कार्याला बांधून ठेवण्याची इच्छा करतील. मी तुम्हांला सांगू इच्छितो की, या अंतिम कार्यात परमेश्वर नेहमीच्या व्यवहारक्रमापेक्षा फार वेगळ्या रीतीने, आणि कोणत्याही मानवी नियोजनाच्या विरुद्ध जाणाऱ्या मार्गाने कार्य करील. आपल्या मध्ये असे काही असतील जे देवाच्या कार्यावर नेहमी नियंत्रण ठेवू इच्छितील, जगाला द्यावयाच्या संदेशात तिसऱ्या देवदूताबरोबर सामील होणाऱ्या देवदूताच्या मार्गदर्शनाखाली कार्य पुढे जात असताना कोणती पावले उचलली जावीत हेही ठरवू पाहतील. देव अशा मार्गाचा आणि साधनांचा उपयोग करील की, त्याने स्वतःच्या हातात लगाम घेतला आहे हे दिसून येईल. आपल्या नीतिमय कार्याची सिद्धी घडवून आणण्यासाठी आणि ते परिपूर्ण करण्यासाठी तो ज्या साध्या साधनांचा उपयोग करील, त्याने कार्यकर्ते आश्चर्यचकित होतील.” Testimonies to Ministers, 300.

यहूदाच्या वंशातील सिंहाने आता आपल्या शेवटच्या दिवसांतील लोकांना दानियेल अकरावा अध्याय, तेराव्या ते पंधराव्या वचनांपर्यंत आणले आहे; ज्यायोगे इ. स. पू. २०० ते इ. स. पू. ६३ या इतिहासाने दर्शविलेला इतिहास, तसेच मत्तय सोळावा अध्याय आणि ख्रिस्ताच्या कैसरिया फिलिप्पी येथील भेटीचा इतिहास, उघडला जात आहे. भविष्यवाण्या आणि त्यांच्या पूर्णत्वाचा इतिहास हे दोन्ही दानियेलच्या त्या भागाशी सुसंगत आहेत जो शेवटच्या

दिवसांपर्यंत मुद्रांकित ठेवण्यात आला होता. दानियेल आणि प्रकटीकरण ही दोन्ही पुस्तके मिळून एकच पुस्तक आहेत; म्हणून शेवटच्या दिवसांत, कृपाकाल संपण्याच्या अगदी आधी, येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण उन्मुद्रित केले जाते, आणि त्या प्रकटीकरणात दानियेलमधील तो भाग समाविष्ट आहे जो शेवटच्या दिवसांशी संबंधित आहे. एक्झेटर शिबिर सभेच्या समाप्तीची वेळ आता जवळ आली आहे.

आणि तो मला म्हणाला, “या पुस्तकातील भविष्यवाणीचे वचन मुद्रांकित करू नकोस; कारण समय जवळ आला आहे. जो अन्यायी आहे, त्याने तसाच अन्यायी राहू दे; आणि जो अशुद्ध आहे, त्याने तसाच अशुद्ध राहू दे; आणि जो नीतिमान आहे, त्याने तसाच नीतिमान राहू दे; आणि जो पवित्र आहे, त्याने तसाच पवित्र राहू दे.” प्रकटीकरण 22:10, 11.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

पाहा, दिवस येत आहेत, असे प्रभु परमेश्वर म्हणतो, की मी देशात दुष्काळ पाठवीन; तो भाकरीचा दुष्काळ नव्हे, किंवा पाण्याची तहान नव्हे, तर परमेश्वराची वचने ऐकण्याचा दुष्काळ असेल. आणि ते समुद्रापासून समुद्रापर्यंत, आणि उत्तरेकडून पूर्वेकडे भटकतील; परमेश्वराचे वचन शोधण्यासाठी इकडेतिकडे धावतील, परंतु ते त्यांना सापडणार नाही. त्या दिवशी सुंदर कुमारी आणि तरुण पुरुष तहानेने मूर्च्छित होतील. जे शोमरोनाच्या पापाची शपथ घेतात, आणि म्हणतात, हे दाना, तुझा देव जिवंत आहे; आणि, बेअरशेबाचा मार्ग जिवंत आहे; तेही पडतील, आणि पुन्हा कधीही उठणार नाहीत. आमोस 8:11-14.